

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δευτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα όγδοήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω εξυπνάδα — κι' όποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' όσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τετῆρια — όπως πρὶν καὶ ν' αραβῆρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τήν ἀντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τήν δίνη όποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου,
χαύρα τοῦ Ὑπουργείου.

Ἐξήντα νούμερο κι' ἑπτὰ... ἄνθη, χοροί, σαντούρια,
κι' ἀρχίζουνε παντρολογιχῆς τῆς Πλάκας τὰ γκιδούρια.

Ἐπὶ κλησὶς ύπουργικῆ
δὼντως γενναία κι' ἔθνικῆ.

Ἐπειδὴ σ' αὐτὰς τοῦ ἔθνους τὰς κρίσιμους περιστάσεις
καὶ οἱ ἄνω καὶ οἱ κάτω τάχουν ὅλοι σὰν χαμένα,
καὶ δὲν ξέρεις τί ν' ἀφήσης καὶ τί πράγμα νὰ χλαῖσας,
καὶ τὰ γέλια κι' οἱ νόμοι εἶναι ὅλα μπερδεμένα.
Ἐπειδὴ καθένας πρέπει μίαν γνώμην νὰ προτείνη,
ἂν τῶν φόρων θέλει κάπως τροποποιήσεις νὰ γίνη.

Προσκαλοῦμεν ταῦτοχρόνως ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει
τοὺς ἐμπείρους χαρτοπαίκτης νὰ προσέλθουν ἐν τῷ ἄμα,
νὰ μᾶς 'ποῦν μέ ποῖον τρόπον 'μπορεῖ εύκολα ν' ἀλλάξῃ
ὁ ξεσκούφωτος ὁ Φάντες καὶ ὁ Ρήγας, καὶ ἡ Ντάμα.
Εἶν' ἀνάγκη καθεμία νὰ γνωρίζεται φιγοῦρα,
γιὰ νὰ παύσῃ τῶν ἀπείρων τζογαδόρων ἡ μουρμούρα.

Διὰ τοῦτο προσκαλοῦμεν τὸν καθένα ταβερνιάρη
γιὰ τὸν φόρον τῆς δετσίνας μίαν γνώμην νὰ μᾶς 'πῇ.
καὶ πιστεύομεν βεβήτως νὰ μᾶς κάμουν τέτοια λάρι,
ἂν θέλουν νὰ ἰδοῦνε 'στὰ χρυσὰ των προκοπῇ.
Προσκαλοῦμεν κι' ὅσους ξέρουν νὰ μᾶς 'ποῦν γιὰ τὸ γρασιδί,
γιὰ τὸ στρέμματος τὸν φόρον, γιὰ τὸ λάδι, γιὰ τὸ ξύδι.

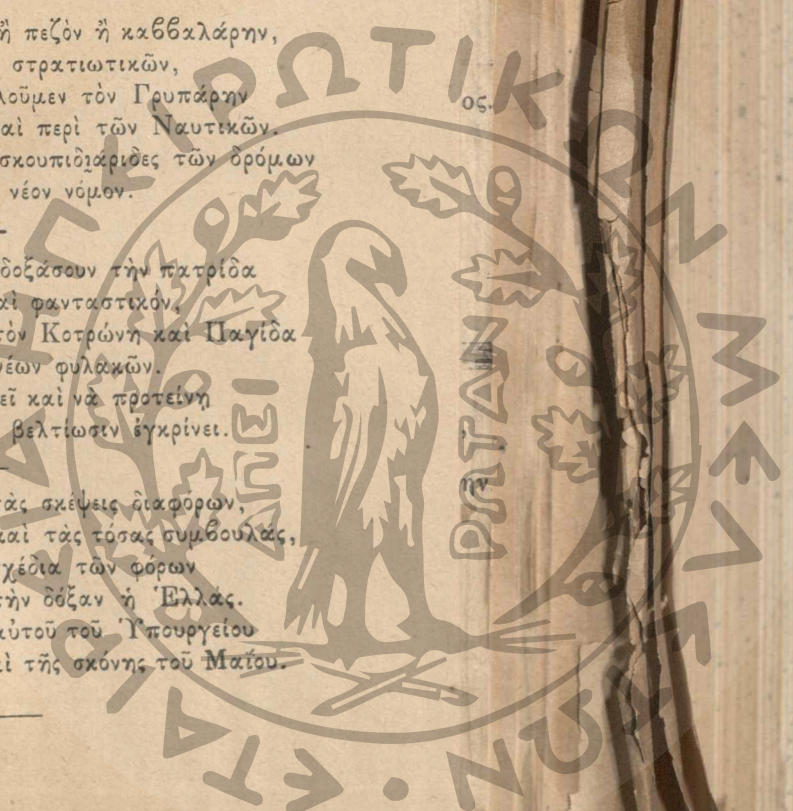
Πλὴν καὶ πάντα στρατιώτην, ἢ πεζὸν ἢ καβαλάρην,
τὸν καλοῦμεν νὰ μᾶς εἴπῃ περὶ στρατιωτικῶν,
μὰ καὶ τοῦ ύποβρυχίου προσκαλοῦμεν τὸν Γρυπάρην
νὰ μᾶς 'πῇ περὶ τῶν στόλων καὶ περὶ τῶν Ναυτικῶν.
Προσκαλοῦμεν καὶ τοὺς τόσους σκουπιδιαρίδες τῶν δρόμων
περὶ τῆς ὁδοποιΐας νὰ εἰσάξουν νέον νόμον.

Προσκαλοῦμεν δὲ συνάμα καὶ καθέναν παντοπώλην
γιὰ τὸν φόρον τῶν τσιγάρων νέαν γνώμην νὰ προτείνη,
προσκαλοῦμεν δὲ καὶ πάντας τοὺς καπνίζοντας 'στὴν πόλιν
νὰ ἀφῶν μίαν σκέψιν, κι' ἴσως ἔτσι κάτι γίνη.
Προσκαλοῦμεν δὲ καὶ πάντα, εἴτ' ἔχθρόν μας εἴτε φίλον,
ἵνα σῆμειν νὰ κάμῃ καὶ περὶ τῶν καυσοξύλων.

Προσκαλοῦμεν ὅσους θέλουν νὰ δοῦν τὴν πατρίδα
κάτι τί νὰ ύποβάλουν, ἔστω καὶ φανταστικόν,
προσκαλοῦμεν δὲ πρὸς τούτοις τὸν Κοτρώνη καὶ Παγίδα
φανερὰ νὰ γνωματεύσουν περὶ νέων φυλακῶν.
'Αλλὰ ἕκαστος πολίτης εἴμπορεῖ καὶ νὰ προτείνη
ὅσας γνώμας συμφερούσας πρὸς βελτίωσιν ἔγκρινει.

Προσκαλοῦμεν τοὺς πωλοῦντας τὰ διάφορα πυρεῖα
καὶ μάλιστα καὶ μεθάρρος νὰ προσέλθουν καὶ αὐτοί,
νὰ εἰπῇ τοιουτοτρόπως κι' ἡ 'δική μας ἀπορία
ἵνα πρὶν χίλια σπέρτα νάχῃ μέσα τὸ κουτί.
Προσκαλοῦμεν τοὺς πωλοῦντας τὸ πετρέλαιον ἐμπόρους
να σῆμειν εἰς τοῦτο νὰ σκεφθοῦν μέ ἄλλους ὄρους.

Οὔτω μόνον, συμπολῖται, μέ τὰς σχέσεις διαφόρων,
μέ τὰς γνώμας τὰς παντοίας καὶ τὰς τόσας συμβουλὰς,
πιθανὸν σοφὰ νὰ γίνουν Νομοσχέδια τῶν φόρων
καὶ κατήγορον νὰ πάρῃ πρὸς τὴν δόξαν ἡ Ἑλλάς.
'Ανεγνώσθη κι' ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου
ἐν τῷ μέσῳ τῶν καυμάτων καὶ τῆς σκόνης τοῦ Μαΐου.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Κηρύσσομεν τὴν ἑναρξιν δεκάτης περιόδου.
Π.—Βρὲ μασκαρά, μοῦ ρίχτηκες καὶ πάλιν ἐξ ἐφόδου.
Φ.—Σοῦ λέγω πῶς κηρύσσεται ἡ ἑναρξιν ταχέως
μέ λόγον Ἀνακτορικὸν ὑπὸ τοῦ βασιλέως,
διότι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκ τῆς Κερκύρας φθάνει,
ὡς λέγουν, κατ' ἀπαίτησιν αὐτοῦ τοῦ Δεληγιάννη.
Ἐξ ἄλλου μέρους καταργοῦν ἐν γένει τὰς πρεσβείας,
καὶ ἀντιτάσσουσιν, Περικλῆ, τὴν βίαν κατὰ βίας.
Ἐπιτροπαὶ συνέρχονται ἐντὸς τῶν ὑπουργείων
καὶ σκέπτονται νυχθημερόν περὶ δασμολογιῶν.
Ὁ Γιάννης τῆς Ἀλέξανδρας λαλεῖ γιὰ δεκάτην,
τὸν ἀντικρούει ὁ Κωστής ὡς ὄντα εἰς ἀπάτην,
ὁ κύρ Δημήτρης σκέπτεται, ἀλλὰ δὲν βγάζει λέξι,
ὁ Δεληγιάννης ἐρωτᾷ τὴν γνώμην τοῦ Ἀλέξη,
ὁ κύρ Ἀλέξης κᾶτι τι 'στ' αὐτὶ τοῦ ψιθυρίζει,
καὶ ὁ Θεοδώρουλος σὲ μιὰ γωνιά καπνίζει.
Προτείνονται ἀπὸ πολλοῦ πολλὰ τροποποιήσεις,
ὁ Δεληγιάννης ἀπαιτεῖ καὶ ἄλλας ἐξηγήσεις,
ὁ Σαλαφέρος, φίλε μου, προθύμως τοὺς τῆς δίνει,
καὶ ὁ Νικολετόπουλος κατάργησιν προτείνει.
Μ.—Λοιπὸν ;

Φ.—Λοιπὸν προτείνεται τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
μὰ τίποτε δὲν γίνεται πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη.
Κι' ἂν θέλῃς μάλιστα καὶ σὺ τὴν γνώμην σου νὰ δώσης,
τὸν Δεληγιάννη πῆγαινε ἀπόψε ν' ἀνταμώσης,
νὰ τοῦ εἰπῇς, βρὲ Περικλῆ, πιστὰ σὲ ἐξορκίζω,
ὅτι κι' ἐγώ, καθὼς αὐτός, ἀέρα κοπανίζω.
Π.—Ἐρεῖς ἐσύ, βρὲ Φασουλῆ, ἕναν Ἀμερικάνο,
ὅπου τὸν λένε Σωμερβίλ ;

Φ.—Καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Π.—Καὶ εἰν' ἀλήθεια πῶς αὐτὸς ὁ δῆθεν προτεστάντης,
προσηλυτίζει, Φασουλῆ, τὸν κόσμον ὁ μπιρμπάντης ;
Φ.—Καλθανιστῆ, ἀνσίχριστε καὶ ἱερολοχίτη,
πῶς 'βρίξεις ἕνα Βρεττανόν, ποῦ τὸν Θεὸν κηρύττει ;
ἄνθρωπον ὅστις ἔρχεται ἐκ τοῦ Βορείου Πόλου,
κηρύττον ἄγνωστον Θεὸν τοῦ Παύλου Ἀποστόλου,
ἄνθρωπον ὅστις πάντοτε γιὰ τὸ Θεὸ φωνάζει,
κι' ἔχει μαζί του σύντροφον νὰ τοῦ τὰ μεταφράζῃ,
ἄνθρωπο ποῦ παρέλαβε κι' ἐμὲ γιὰ δραγουμάνο ;
Π.—Μωρὲ τί λές, βρὲ Φασουλῆ ;... δὲν σὲ καταλαμβάνω.
Φ.—Δατ' ἐς οἱ κουέστιον μὰ ντὶρ, κι' ἰδὲ σελίδα τρίτην.
Π.—Κ' ἐς κὲ βού ντὶρ ;

Φ.—Μὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Μητροπολίτην.
Π.—Μὰ σὺ, μωρέ, ποῦ ἔμαθες τὴν Ἀγγλικὴν ; γιὰ πέ μου ;
Ρ.—Εἰν' ἀλήθεια πῶς τ' Ἀγγλικά δὲν εἴδερα ποτέ μου,
ἀλλὰ ὁ Ἀγγλος Σωμερβίλ μοῦ ἔκαμ' ἕνα γεῦμα,
κι' ἀμέσως μοῦ κατέβηκαν ὡς εἶδος θεῖον πνεῦμα.
Π.—Καὶ ἄλλαξες τὴν πίστι σου ;

Φ.—Τὶ διαβολὸ νὰ κάνῃ ;
εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα τῆς πείνας νὰ πεθάνῃς ;
Εἶπα εἰς ἕναν ὑπουργὸ πῶς θέλω μία θέσι,
κι' αὐτὸς μοῦ εἶπε, Περικλῆ, πῶς δὲν θὰ εἰμφορέσῃ,
διότι δῆθεν, κύριε, στεροῦμαι τῶν προσόντων...
Ἀλλὰ τοῦ λέγω ἅ Ὑπουργέ, εἰμὶ ἐκ τῶν πεινώντων,
καὶ ὅταν ἀποτείνεσθε, ὦ ὑπουργέ, πρὸς νῆστιν,
νὰ τὸν προσέχετε πολὺ γιὰτὶ ἀλλάζει πίστιν.
Π.—Λοιπὸν ;

Φ.—Λοιπὸν τὴν ἄλλαξα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ ἀπὸ τότε 'βρίσκομαι μὲ τὸν Ἀμερικάνο.
Π.—Ὡ παραβάτα μισαρὲ τῶν οὐρανίων νόμων,
ὦ ἄτιμε ἀπόγονε τῶν θείων Χρυσοστόμων,
τῆς Ἐκκλησίας βδέλυγμα, τῆς πίστεως χαμᾶλη,
Λουθηρανέ, Καλθανιστῆ, ἀκάθαρτον τσουκαλί,
ὅταν συνέπινες μ' αὐτὸν 'στῶν Ἀγγλῶν τὴν ὑγίει,
δὲν ἐνθυμήθης τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν ;
δὲν ἐνθυμήθης Γερμανόν, Παππαφωκᾶν καὶ ἄλλους
ἀρχιμανδρίτας, ἱερεῖς, καὶ μάρτυρας μεγάλους ;
Ἀλλὰ γιὰ 'πές μου, Φασουλῆ, περὶ τοῦ Ἀποστόλου,
αὐτοὶ οἱ δῆθεν Σωμερβίλ πληρόνουνε καθόλου ;
Φ.—Πληρόνουνε, βρὲ Περικλῆ, καὶ ὅλο κολονάτα.
Π.—Μωρὲ τί λές ;

Φ.—Μὰ τὸν Χριστό !... περνᾷς ζωὴ καὶ νεμῇ.
Π.—Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄτιμο γιὰ ἕνα κολονάτο
ν' ἀπαρνηθῇς τὸν Ἰησοῦν νὰ πᾶς μὲ τὸν Πιλάτο ;
Φ.—Δὲν λέγω, εἶναι ἄτιμον, ἀλλ' ὅμως τί νὰ κάνῃ ;
'μπορεῖς διὰ τὸν Ἰησοῦν τῆς πείνας νὰ πεθάνῃς !
Π.—Ὡστε λοιπὸν τὴν ἄλλαξες ;...
Φ.—

Σὺν δὲν μοῦ δίνου θέσι
κι' ἀλλαξοπίστισε καὶ σὺ νὰ ζήσης ἐν ἀνέσει.
Π.—Πὰ πῶς μοῦ δίνεις συμβουλὴ καὶ ν' ἀλλαξοπίστις ;
πῆγαινε 'πίσω, Σατανᾶ, μὴ σὲ καταχρίσω.

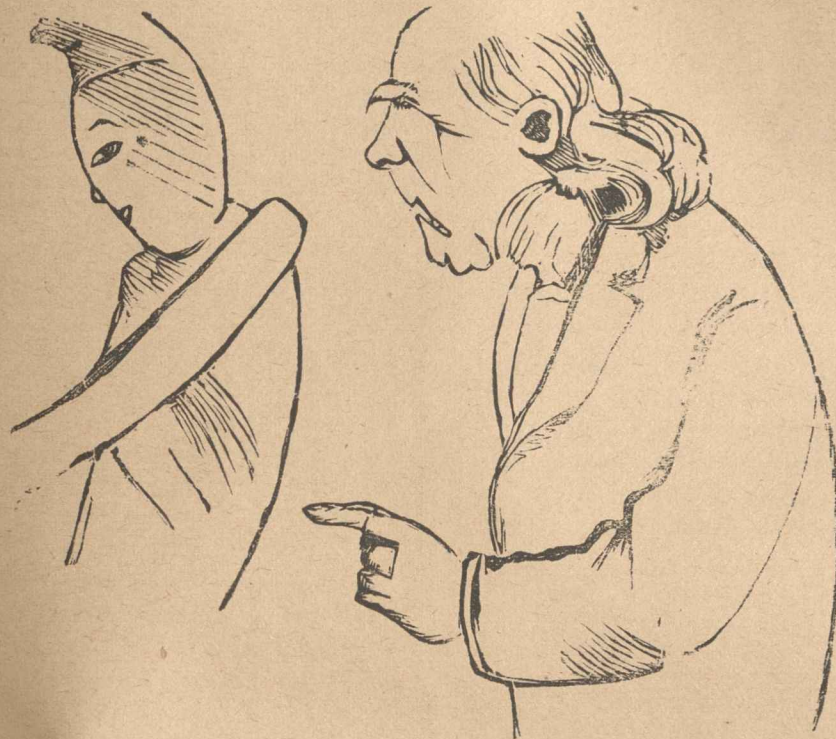
Θρήνος ὑπουργικῶν
μὲ ὕφος τραγικόν.

Προσμέναμε οἱ μαῦροι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
'στὰ πράγματα νὰ ἔλθῃ καὶ τὸ 'δικό μας κόμμα,
νὰ πάρωμ' ἐπὶ τέλους κι' ἐμεῖς καμμιὰ μερίδα,
νὰ ζήσωμ' γιὰ 'λίγο καιρὸ ἀπ' τὴν πατρίδα.

Κι' ἴδατε τέλος πάντων 'ψηλὴ τὸν Δεληγιάννη,
ἀλλ' ἕναν ἕως τώρα διορισμὸν δὲν κάνει.
Κάθε πιστὸς του φίλος ἔχασθη κι' ἀπελπίσθη,
καὶ χθὲς προχθὲς ἀκόμη ὁ Κατσανδρῆς ὠρίσθη.

Προσμέναμε οἱ μαῦροι νὰ πάρωμε μιὰ θέσι,
μὰ ὅλα τὰ προσόντα μᾶς 'βγήκανε 'στὴ μέση,
καὶ τρέχουμε 'στοὺς δρόμους χωρὶς καμμιὰ ἱλπίδα,
καὶ κλαίμε ὁλοένα τὴν προσφιλεῖ πατρίδα.

Κατάρα 'στοῦ Τρικουπῆ τὴ μαύρη συμμορία !
ἐκεῖνος ὁ μαγκούσης μᾶς ἄφηκε 'στὰ κ'ῖα.
Κατάρα εἰς τοὺς νόμους, κατάρα 'στὰ προσόντα !...
'Ελέησε, σὺ πλάστα, τὰ πλήθη τὰ πεινῶντα.

Ὁ Σωμερβίλ περὶ Θεοῦ φωνάζει
κι' ὁ Φασουλῆς πιστῶς τὰ μεταφράζει.

Σ.—Ὁ μαὶ ντίαρ Κρίστιανς, ἄϊ τέλλ γιοῦ οὐῖδ τζού.
Φ.—Ἀγαπᾷ μοι Χριστιανοὶ καὶ φίλοι Ἑσκιμῶσι.
Σ.—Ἄαρ τουνταῦ ἄϊ καμ δι οὐδὲρ ὅβ γκὸτ τοῦ σαῖ.
Φ.—Ὁ ἄγγλος ἄκτωρ Σωμερβίλ ἀκούστε τί σᾶς λέει.
Σ.—Εἰν Πὸλ δι Γερῆν Ἀποστόλους χάς σπόκεν ἐν δις Σίτυ.
Φ.—Ὁ Παῦλος ἄρχισ' ἀπ' ἐδῶ τὸν λόγον νὰ κηρύττῃ.
Σ.—Φῆρ εἰ ἀνόνου γόλυ Γκὸτ χι πρίτσετ μπιφόρ μαῖνου.
Φ.—Διὰ τὸν ἄγνωστον θεὸν καὶ τὴν Χαριτωμένην.
Σ.—Μαῖνι φρόμ δις σὸ ὄντ ἐπὸκ γιοῦ οὐῖντ ὄλλ τὸ δι Σάταν.
Φ.—Ὅμως ἀπὸ ἐκᾶμπε δεσπότην καὶ τὸν Λάταν.
Σ.—Τὶς μὰϊ ντιούτι τζέντελμεν τοῦ γκίβ γιοῦ αἶ γκοῦτ λέσον.
Φ.—Ἐννοῖσα καθήκον μου νὰ 'μπῶ κι' ἐγώ 'στὸ μέσον.
Σ.—Ντίετ θινκ δὰτ γιοῦρ ρελίτζιον φρόμ μὰϊ σπιτζ οὐῖλ ντᾶϊ.
Φ.—Καὶ νὰ σᾶς κάμω ἐθνικούς σιγὰ μὲ τὸ κολαῖ.
Σ.—Εἰν Πὸλ χάς σπόκεν οὐδὲ φαῖθ μπάτ ἄϊ οὐῖντ αἶ παῖ.
Φ.—Παῦλος δὲν εἶν' ὁ Σωμερβίλ καὶ μὲ παρὰ τὰ λέει.
Σ.—Ἄϊ ντὶτ καῖρ φὸρ Πόλιτικς ἄϊ ντόντ καῖρ φὸρ γοῦμεν.
Φ.—Γιὰ γυναικοπολιτικὰ δὲν ἱερολογούμεν.
Σ.—Ἄϊ ντόντ καῖρ φὸρ Μινιστερς, Τρικουπ ὅρ Ντεληγιάννη.
Φ.—Παροῦντες εἶτε Θεοδωρῆς γιὰ 'μὲ τὸ ἴδιο κάνει.
Σ.—Ἄϊ καῖρ ὄνλυ φὸρ Πόλις δι οὐῖντερφουλ Κατσανδρᾶς.
Φ.—Ἀπαγορεύει τὸ οὐρεῖν ὁ Κατσανδρῆς 'στὰς μάνδρας.
Σ.—Ὁ μίστερ Σωτηρόπουλο ἄντ' ὅλου Κάκυντ Ρώμα.
Φ.—Ὡ καὶ τὸν Σωτηρόπουλο τὸν ἐκλεψαν ἀκόμα.

Σ.—Ὡλλ ντιούτις ἄρ ἀμπόλισετ, ὄλλντιούτις αἶντ ὄλλ τάξαις
Φ.—Οἱ φόροι φεύγουνε μακριὰ σὰν μαύραις καρακάξαις.
Σ.—Ὡλλ νάου ἄρ ἀμπόλισετ ἐν δις σὸ σπλέντιτ Σίτυ.
Φ.—Καὶ ἔσως καταργήσουνε καὶ τὸν Μητροπολίτη.
Σ.—Αἶντ ἄς δι Μητροπολίταν δι Σάταν οὐῖλλ ριπλαῖς.
Φ.—Τότε ἀρχιεπίσκοπος θάλθῃ ὁ Λαβουλαῖς.
Σ.—Αἶντ λὸρδ Μακράκης, Τζέντελμεν, φρόμ Ἀθηνς Οὐῖλ φλάυ.
Φ.—Καὶ ὁ Μακράκης, κύριε, κατὰ διαβολοῦ πάει.
Σ.—Αἶντ Πρίνς Σταμούλη ἐρχομαὶ καὶ 'στὴν κορφή κανέλα.
Φ.—Ἀπ' τὸν Σταμούλη ἐρχομαὶ καὶ 'στὴν κορφή κανέλα.
Σ.—Ποῦρ Μάνταλος χάς νὸ ρισπέκτ φὸρ γκὸτ αἶντ φὸρ εἰ γόλυ.
Φ.—Τὸν Χριστομάχο Μάνταλο τὸν ἔφαγε τὸ βόλι.
Σ.—Ὁ μαὶ ντίαρ Κρίστιανς ἄϊ τέλλ γιοῦ οὐῖδ τζού.
Φ.—Ὡ προσφιλεῖς μου Χριστιανοί, μοῦ πῆραν τὸ ρωλόι.
Σ.—Αἶντ νάου λὲτ ἄς σιγγαῖ σιγγ αἶντ λὲτ ἄς χαμπλυ πραῖ.
Φ.—Καὶ τώρα ὁ καθένας μας μιὰ προσέγγι ἄς λή :

Ἄλυσσο μ' ἄλυσσο
πέτρα 'στὸ κεφάλι σου,
νὰ λύσ' ὁ ἀφάλος σου
νὰ φᾶς τὸν ἀπαυτὸ σου.

Διάφορα κοινωνικά
παραπολυ σημαντικά.

Α'.

Ἦλθε καὶ πάλι Μάης!... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
κρασί πολὺ ἐχύθη, ἐφαγώθησαν τσίροι,
γαϊδάροι 'ξαπλωθήκαν ἀπάνω 'στὰ γρασιδιὰ,
κι' ἐρώτων ἐτελέσθη καὶ γάμων πανηγύρι.
Ἐγιναν καὶ καυγάδες καὶ χαλασμός Κυρίου,
κι' ἐμαχαιρώθη κι' ἕνας πρὸς χάριν τοῦ Μαΐου.

Ἦλθε καὶ πάλι Μάης!... χαραῖς πολλαῖς καὶ φούρια,
ἀρχίζει κι' ἡ βουλή μας τὴν ἄλλην ἐβδομάδα,
οἱ κάμποι πρασινίζουν, ἐβγήκαν καὶ τ' ἀγκούρια,
καὶ μέλλον ἀνατέλλει λαμπρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Κι' ἐνῶ χρυσοῦς στεφάνους κρατοῦμεν εἰς τὰς χεῖρας,
ὁ βρσιλεὺς καὶ πάλιν μᾶς ἔρχετ' ἐκ Κερκύρας.

Β'.

Πέραν ἐκεῖ 'στοὺς Στύλους σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι
τὰ δόγματα κηρύττουν τοῦ Προτεστάντισμου
ὁ Σώμερβιλ καὶ δύο μεταφρασταὶ Ἑγγλέζοι,
καὶ τρέχει τόσος κόσμος μετ' ἐνθουσιασμοῦ.
Μὰ πέφτουν καὶ λεμόνια κι' αὐγὰ 'στοὺς Προτεστάντας,
τὸ θέαμα δὲ εἶναι ἐλεύθερον εἰς πάντας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μακράκης μὲ τὸνα του ποδᾶρι
ἀφίνει κατὰ μέρος τοῦ κόσμου τὰς τρυφάς,
καὶ τρέχει 'στὰς Καλάμας καὶ κάτω 'στὸ παζάρι
'στῶν εὐσεβῶν τὰ πληθὴ διδάσκει τὰς γραφάς.
Εἶν' ἐποχὴ μεγάλη τῶν ἱεραποστόλων,
κι' ἴσως μᾶς ἔλθουν κι' ἄλλοι ἐξ ἀντιθέτων πόλων.

Γ'.

Ὁρκίσθη τέλος πάντων κι' ὁ προσφιλὴς Θανάσης
καὶ ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἐνέργεια κοιμάτι,
ἐλπίζομεν δὲ ὅλοι σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
νὰ μὴ φουρκίσῃ ὅσους τοῦ 'μαύρισαν τὸ μάτι.
Τραβὰ ἐμπρός, Θανάση, κι' ἀξένοιαστος μὴ μείνης.
ἂν θέλῃς μιὰ ἡμέρα καὶ Δήμαρχος νὰ γίνῃς.

Ἀλλὰ ἐνῶ τὸν ὄρκον ὠρκίζετο ἐκεῖνος
συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰ νενομισμένα,
ἐμαίνετο τῶν νέων λωποδυτῶν τὸ σμῆνος,
καὶ τοῦ Σωτηροπούλου σουφρόνουν τὴν καδένα.
Κι' ὁ οἰκονομολόγος ζητεῖ μὲ τόσον κόπον
τὸν θαυμαστὸν τῆς τέχνης ν' ἀνακαλύψῃ τρόπον,

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ ταπιαφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορενεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Δ'.

Μᾶς ἦλθε κι' ὁ Σταμούλης, ὁ κυνηγὸς ἱππότης,
ὁ πρῶτην εἰς τὴν Μέσην φορὰν ἀποτυχῶν,
μᾶς ἔρχεται καὶ κάθε γενναῖος πατριώτης
μετὰ Νομοσχεδίων καὶ λόγων καὶ ἀρχῶν.
Ψάλλει κι' ἡ Φιλομήλα κι' ὁ γαϊδάρος συγχρόνως
καὶ βγαίνει ὁσονοῦπω κι' αὐτὸς ὁ κυνοκτόνος.

Ταρλαμπούμπα тарлампά,
εἰς τὴν Κάντζα τοῦ Καμπά.

Στὴν Καντζά, εἰς μαγευτικὴν τοῦτέστιν ἀτμόσφαιραν
οἱ προσφιλεῖς Εἰσαγγελεῖς ἐώρτασαν ἐρίτας
τοῦ σωματεῖου τὴν λαμπρὰν ἐπέτειον ἡμέραν,
τρώγοντες μόνον σιτευτὸν καὶ πίνοντες ἀνέτως.
Ἐν μέσῳ δὲ ψητῶν, πιεσῶν κι' ἐσπερινῆς θυσίας
τὸ σωματεῖον ἔκαμε καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας.

Ἐξεφωνήθησαν πολλαὶ γενναῖαι προσφωνήσεις,
ἐλέγησαν καὶ ἀρκετὰ γιὰ τὰς οἰκονομίας,
ἐδοθησαν λεπτομερεῖς δι' ὅλα ἐξηγήσεις,
ἀλλ' ὅπως πάντοτε λεπτὸν δὲν εἶχεν ὁ ταμίης.
Καὶ τότε ἡ Ἐπαίτειος εὐθύς ἐξεφωνήθη
καὶ μὲ ζουρνάδες ἐθνικοὺς πυρρίχιος ἐστήθη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Προκηρύττομεν εἰς ὅλους, ὅτι ὁποῖος θελεῖ νάχῃ
ὄρεξι 'στὸ φαγητὸ τοῦ κι' ὑγιέστατο στομαχί,
ἄς σκεφθῇ πῶς πρέπει πλέον καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα
νὰ προμηθευθῇ ἀφεύκτως τῆς Γλυκὸβρουσίας.
Τὸ κατὰστημα 'στὸν δρόμον τὸν τοῦ Παρθενάκη,
ἀντιπρὸ καὶ δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σας Ἀρσάκη.
Εἰς τὸν Πειραιᾶ δὲ εἶναι εἰς τοῦ Πλούτωνος τὸν ἔργο,
'στὸν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα ἐν συντομῇ.

Μὲς 'στ' ἄλλα τ' ἀναγνώσματα κατέχουν θέσι πρῶτη
καὶ τὰ Μυθιστορήματα τὰ Ἐκλεκτὰ τοῦ Χρῆστο
Γι' αὐτὸ πρὸς διασκέδασιν ἐν μέσῳ τῶν κυματῶν
σας συνιστῶ τὴν ἀγορὰν τῶν Μυθιστορημάτων.

Ἐκεῖ κοντὰ 'στὸν Σύλλογον τὸν Διδακταλικὸν,
πωλεῖται κάθε σύγγραμμα καὶ περιοδικὸ
ἀπὸ τὸν Κυριαζόπουλο, ἐφημερίδοπώλη,
καὶ ἂν βιβλία θέλετε σ' αὐτὸν νὰ πάτε ὅλοι.

Εἰς τοῦ Γεωργίου Κλάρα τὸ γνωστὸν καπνοπωλεῖον
πῶνε μὲς 'στοῦ Βυζαντίου τὸ μεγαλὸν καφενεῖον,
ἐκεῖ πούρα καὶ τσιγάρα καὶ καπνὸς καθ' ὅλα πρῶτη
καὶ ἄς τρέχῃ νὰ φουμάρῃ ὁ καθέας συμπατριώτης.

Καφενὲ τῶν Εὐφρονούντων—νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, —πατὰ-ῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.

ΙΕΥΤ
ν τῇ
ὁ ὑπ
τέως
ποχο
ῆς σ
ὁ π
ὁ π

ἀ τ
ῆς δο
ονία
Φραν
Πῶς
πῶς

ἀ λόγι
αὶ μὲ
ἐν ἐννο
ὡς

ΡΙΤΗ
ῆ τῶς
ἰοῦ
ὡς π
πότε
ροτή
ἐν ἐλέ
ν δλέπ
λεῦ
π ο υ
λεῦ
π ο υ
λεῦ
ἐκ λό
γκρού
ερχετα

ἀ τ ὡ
ο λια

ΤΑΡΤ
ἰάγου
ηρόνον
μελῶν

ψαντε
τοῦ
τοῦτο
εἰς τ
θές ἐ
αὐτα

Ρωμη
ταυρία
δρῶμ